

Corrupt
VOW

ALJAS FOGADALOM

EVA ASHWOOD

Corrupt
VOW

ALJAS FOGADALOM

BŰNÖS MEGSZÁLLOTTAK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Eva Ashwood: *Corrupt Vow – Filthy Wicked Psychos #3*
Independently published in 2023

Fordította
Medgyesy-Töreký Flóra

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Eva Ashwood

ISBN 978-615-125-000-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Eva Ashwood 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Medgyesy-Töreký Flóra 2026

A szerző megjegyzése: A regény egy dark romance,
amely egyesek számára felkavaró témákat tartalmaz.
Kérlek, saját belátásod szerint olvasd!

*Azoknak a rosszfiúknak, akiket
nem ment meg a szeretett nő...
Viszont szívesen porig égetnék érte a világot.*

WILLOW

– Megteszem – mondom remegő hangon a nagymamának. – Hozzámegyek bárkihez, akihez csak akarod.

A szavak mintha egy jó darabig a levegőben lógnának, betöltve a teret közöttünk. *Mindannyiunk* között. Érzem, ahogy mögöttem a Voronin testvérek úgy reagálnak, mintha az érzelmeiknek valódi fizikai ereje lenne – a düh és a hitetlenkedés csak úgy sugárzik belőlük. Tudom, hogy még mindig be akarnak avatkozni és megakadályozni, hogy Olivia erre kényszerítsen, de nem hagyom.

Mert akármivel próbálkoznak is, nem fog működni.

Most a nagymama kezében van az összes ütőkártya.

Ahogy a szemébe nézek, epe kúszik fel a torkomon. A találkozásunk óta eltelt hetekben kezdtem egyre jobban kiismereni és megérteni őt. Legalábbis eddig azt hittem. A szeme mogoróbarna, nem olyan barna, mint az enyém, de láttam valamit a formájában, ami mindvégig a sajátomra emlékeztetett. Az a szempár az egyetlen élő rokonomé, aki még megmaradt nekem... De akár egy vadidegené is lehetne.

Megnyerő külseje ellenére Olivia Stanton kegyetlen és számító nő, aki képes megszarolni, hogy feleségül menjek valakihez, csak hogy újjáépíthesse a birodalmát. Úgy használ engem, mint egy sakkfigurát egy olyan játszmában, amit mindenáron

meg akar nyerni. Eddig soha nem gondoltam volna, hogy a nagyanyám képes lenne ilyesmire, de azt hiszem, ez csak azt mutatja, mennyire átvert engem.

A törekeny, idősödő asszony látszólag elégedetten mosolyog, mint aki olvas a gondolataimban, és tudja, hogy felfogtam, milyen fenyegetést helyezett kilátásba.

– Nagyon jó – mondja. – Ez a helyes válasz, Willow. Jól döntöttél. Nem járnál jól sem te, sem a *barátaid*, ha megpróbálnál visszautasítani engem.

– Maga... – Malice elharapja a mondandóját, ami valószínűleg káromkodások sora lett volna, és a testvéreivel együtt ismét közelebb lép. A dühük most még nyilvánvalóbb, és tudom, hogy ők is biztosan ugyanúgy utálják ezt, mint én – hogy kikerült a kezükből az irányítás, és valaki más dönt a sorsukról.

Olivia először csupán felemeli a kezét. Megállásra készíti őket. A tekintete hűvös, a testtartása egyenes.

– Ugye nem kell emlékeztetnem téged a helyzetedre ebben az egészben, Malice? – kérdezi. A hangja higgadt, de acélkemény. – A férjem hozott ki téged a börtönből. Ha ő mint „X” nem avatkozott volna közbe, még sok-sok évig ott maradtál volna. Én pedig egy szempillantás alatt visszaküldhetnék. Kíváncsi vagyok, ezúttal túlélnéd-e. És a testvéreid? – Ransomra és Victorra néz. – Bűncselekményeket követtek el a férjem megbízásából és az enyémből, ennek a bizonyítéka pedig valószínűleg elég lenne ahhoz, hogy őket is hosszú időre lecsukják.

Összeszorul a szívem a mellkasomban a fenyegetőzése hallatán. Inkább nem is akarom elképzelni.

Eleinte féltem ettől a három testvértől, aztán haragudtam rájuk, mert kedvükre rendelkeztek velem, és úgy tűnt, irányítani akarják az életemet. De a kezdeti zökkenők ellenére mostanra annyira sokat jelentenek nekem, hogy az már néha fáj. Olyannyira, hogy tudom: nem hagyhatom, hogy bármi tör-

ténjen velük. Főleg az nem, hogy börtönbe kerüljenek. Mert tisztában vagyok azzal, milyen nehéz volt Malice-nek az első alkalommal, és milyen nehéz lenne Ransomnak és Victornak, ha ők is ott kötnének ki.

Több alkalommal megmentették az életemet.

A segítségemre siettek, amikor senki más nem tette.

Most én tehetek valamit értük, és eltökélt szándékom, hogy véghez is viszem.

Kinyújtom mindkét karomat, hogy visszatartsam őket.

– Ne! – szólalok meg, és megfordulok, hogy sorban mind-egyikük szemébe nézzek. – Kérlek. Ne kockáztassatok!

Mindannyian ingerültek, a düh megkeményíti az arcvonásaikat. Malice szinte remeg a feszültségtől, mintha a benne felgyülemlett nyomás bármelyik pillanatban kirobbanhatna. De ott maradnak, ahol vannak, és amikor majdnem biztos vagyok abban, hogy nem mozdulnak, visszafordulok Oliviahoz, és farkasszemet nézek vele.

– Már beleegyeztem, hogy megteszem, amit akarsz! – csattanok fel. – Felfogtam, mi forog kockán. Őket hagyd békén!

Olivia hol rám, hol a testvérekre hunyorog. Számító kifejezés tükröződik az arcán, mintha fel akarná mérni, mennyire hevesek az érzelmek közöttünk. Talán azt próbálja kideríteni, meddig mehet el, vagy csak meg akar győződni arról, hogy tényleg mindannyian megértjük a fenyegetését.

– Jó – mondja végül, és újra elmosolyodik. Finom ráncok jelennek meg a szája sarkában és a szeme körül is. Régebben azt hittem, hogy ettől a mosolytól kedvesnek tűnik, de most csak úgy néz ki, mint egy dizájnerruhába bújt ördög. – Tényleg elhiszem, hogy tisztában vagy azzal, mi forog itt kockán. Jól van.

A nagyanyám tekintete a sírra vándorol, ami mellett még mindig állunk, én pedig döbbenten pislogok, amikor követem a tekintetét.

Misty sírja. Az ok, amiért mindannyian itt vagyunk.

Kevesebb mint fél órával ezelőtt még a mostohaanyám temetésére készültem. Nehéz elhinni, hogy azóta mennyire elfajultak a dolgok. Minden megváltozott, az egész életem fenekestül felfordult. Mindaz, amit eddig biztosnak hittem, amire hagyatkozni mertem, hirtelen kicsúszott a kezem közül, és még mindig úgy érzem, alig bírom visszanyerni az egyensúlyomat ebben a zűrzavarban.

Ahogy a mély gödörbe bámulok, ahol Misty koporsója fekszik, elszorul a torkom. Az örökbe fogadó anyám legjobb esetben is megbízhatatlan volt, legrosszabb esetben pedig manipulatív és kizsákmányoló, de a nagyanyámhoz képest még mindig sokkal jobb alternatíva. És már nincs többé.

Görcsbe rándul a gyomrom, amikor rájövök, hogy őszintén úgy gondolok Mistyre, mint valakire, aki nem is bánt velem olyan rosszul, pedig ő sosem volt jó anya. Csak a szükséges minimumot nyújtotta, néha még azt is alig. Végso soron csupán három ember van a világon, aki valaha is igazán kiállt mellettem, és megvédett: Malice, Ransom és Victor.

Újra és újra megmentettek, útját állták annak, aki bántani akart, és megígérték, hogy vigyáznak rám.

És ezért kell ezt megtennem. Ezért kell most nekem megvédeni őket.

Hátrahúszom a vállamat, összeszorítom az állkapcsomat, miközben elszakítom a tekintetemet Misty sírjáról, és visszafordulok a nagyanyámhoz.

– Most mi lesz?

Az Olivia tökéletesre pingált ajkára kiülő önelégült kis vigyortól felforr a vérem, de tehetetlen vagyok. Éppúgy nem támadhatok rá, mint a srácok, bár életemben először úgy érzem, talán én is képes lennék hasonló erőszakra, mint ők.

– Velem kell jönnöd! – feleli.

Erre újból eluralkodik a feszültség, Malice torkából szinte morgásként tör fel egy hang, nekem pedig összeszorul a gyomrom. A temetés elején csak arra vágytam, hogy hazamenjek velük, és segítsenek megfeledkezni a gyászomról. De ebből már nem lesz semmi.

Szembefordulok velük – a fejemben és a szívemben annyi minden kavargó, amit szeretnék elmondani. Bárcsak közölhetném velük mindazt, ami egyre csak gyűlik bennem, de nincs rá idő! És amúgy sem lenne erre lehetőségem Olivia füle hallatára.

Ezért inkább végignézek rajtuk, a pillantásom elidőzik az arcukon, mintha az emlékezetembe akarnám vésni őket. Malice állkapcsának feszes vonalát, Ransom szemének ragyogását, Victor tekintetének intenzitását. Visszabámulnak rám, és amióta megismertem őket, először fordul elő, hogy mindannyian olyan elveszettnek tűnnek, amilyenek én érzem magam.

– Megleszek – mondom halkán. – Szóval, kérlek, ne... Ne próbálkozzatok semmivel! Nem fog bántani, ha megteszem, amit akar. Szüksége van rám, úgyhogy amíg szót fogadok, minden rendben lesz.

Malice a fogát csikorgatja, az arcomról Olivíára pillant, majd vissza.

– Nem kell...

– De igen – vágok közbe. – Te is tudod.

– Bassza meg! – fakad ki Ransom. – A rohadt életbe, de kurvára rühellem ezt az egészet!

– Én is – teszi hozzá Vic halkán. – Willow...

Nem fejezi be a gondolatot, csak a fejét rázza. Ütemesen dobol a combján, és minden porcikájáról lerí a zaklatottság. Mind feszültek és dühösek, és az az érzésem, hogy úgy fél másodperc választja el őket attól, hogy felkapjanak, és megpróbáljanak meglógni.

Egy lépést távolodom tőlük, csak hogy ez biztosan ne történjen meg.

– Nem akarom, hogy vele menj – mondja Malice olyan reszelős hangon, ami a murva csikorgására emlékeztet.

– Tudom – suttogom könnybe lábadó szemmel. – De muszáj. Minden rendben lesz.

Rendben. Akárhányszor mondom is ki ezt a szót, nem érzem igazabbnak. Ebben a helyzetben semmi sincs rendben – távolról sem –, és ezt mindannyian tudjuk.

De rá kell vennem őket, hogy elengedjenek. Minden hiába való lesz, ha beavatkoznak, aztán börtönben kötnek ki, vagy még rosszabb... Olivia már bebizonyította, hogy le se szarja őket, legfeljebb eszközként tekint rájuk, többek között a rám való nyomásgyakorláshoz. Számára ugyanolyan sakkfigurák, mint én. De velem ellentétben őket teljesen feláldozhatónak tartja.

Úgy érzem, mintha a mellkasom ólommal lenne tele, de igyekszem leplezni a kétségbeesést, ami elhatalmasodott rajtam. Sem remény, sem optimizmus nincs bennem, de nem akarom tovább rontani a helyzetet.

Hirtelen mintha valami elpattant volna benne, Malice nagy lendülettel előrelép. Egy rémisztő pillanatig attól tartok, hogy félrelök engem, és puszta kézzel próbálja megölni Oliviát. Ehelyett azonban hozzám lép, a tarkómra teszi a tenyerét, és magához húz, miközben lehajol. Először azt hiszem, meg akar csókolni, és a szívem nagyot dobban a vágytól meg a félelemtől. Nem tudom, Olivia mit tenne, ha itt és most megcsókolna.

De Malice csak a homlokát nyomja az enyémhez, röviden lehunyja a szemét, miközben erős ujjjaival a hajamba túr. Megmarkolom az ingét, kétségbeesetten azt kívánva, hogy

bárcsak beletemetethetném az arcomat, és hagyhatnám, hogy Malice véget vessen ennek az egésznek.

De végül elengedem.

Amikor a bátyja hátralép, Ransom veszi át a helyét, akinek az arcán egyszerre tükröződik harag és szomorúság. Nem mosolyog, csak a fülem mögé tűri egy tincsemet, majd végigcirógatja a nyakamat. Megborzongok az érintéstől, ő pedig hal-
kan felsóhajt, kékeszöld szemében fájdalom izzik.

Egy pillanatig úgy tűnik, mintha mondani akarna valamit, de aztán meggondolja magát, és hátralép.

Ahogy Ransom megáll Malice mellett, a pillantásomat Victorra fordítom. Egy darabig nem mozdul, csak mereven bámul rám, mintha gyökeret eresztett volna. A szívem hevesen kalapál a mellkasomban, és ahogy a tekintetünk egymásba fonódik, a konyhai csókunk emléke villan át az agyamon. Most nagyon távolinak tűnik, pedig nem is volt olyan régen. Vic a combján dobol az ujjáival, valami olyan rendszert követve, amit csak ő ismer, aztán megrázza a fejét, mintha kiragadná magát a bénultságból.

Közelebb jön, és úgy áll meg, hogy marad még valamennyi hely közöttünk. Nagyot nyel, miközben kinyújtja a kezét, és az ujjai pillekönnyű, lágy érintésével végigsimít az arcomon. Szinte rögtön elhúzódik tőlem, nekem pedig elakad a lélegzetem.

Egy kezemen meg tudom számolni, hányszor érintett meg eddig, de ez a mostani... Ez sokat jelent.

Visszapislogom a látásomat elhomályosító könnyeket, és az elmémben rögzítem a képet, ahogy ott állnak, aztán visszafordulok Oliviahhoz. Az államat felszelve veszek egy mély lélegzetet, és arra törekszem, hogy ne remegjen a hangom, amikor kimondom:

– Menjünk!

Olivia bólint, aztán fölényesen biccent. Követem, amint elindul kifelé a temetőből a kocsijához.

Minden egyes lépéssel érzem, ahogy nő a távolság köztem és a srácok között. Tudom, hogy továbbra is ott állnak mozdulatlanul, ahol hagytam őket, és nézik, ahogy egyre távolabb kerülök.

És ahogy távolodom tőlük, a zsigereim összerándulnak, amint feltámad bennem a rettegés attól, ami ezután következik.